

Vägledning till bildboxen Fabler

Hur går det till när den blygsamme igelkotten lurar den högfärdiga haren? Vem har rätt av de två som grälar? Hur gör den smarta räven när han har blivit fast nere i brunnen?

De 18 illustrerade fablerna i denna ask inbjuder till att reflektera och berätta. Fabler har berättats i alla tider. De härstammar så långt tillbaka som från antiken. De har senare återgivits av flera författare, bland annat La Fontaine, Lessing och bröderna Grimm. Det speciella med fabler är att de tar upp etiska frågeställningar som i alla tider varit aktuella för människan. På så vis blir de frikopplade från både tid och kultur. Huvudpersonerna i en fabel är alla djur, men de bär människornas karaktärsdrag. Kanske är det lättare för oss människor att ta till oss även de negativa aspekterna av människans natur när de inte gestaltas av människor.

Fablerna har alltid haft en central roll i berättartraditionerna i de flesta länder på jorden. Vi människor blir fascinerade av det faktum att de svaga och underlägsna kan vinna över de kaxiga och överlägsna med hjälp av lite intelligens och diplomati. En del historier visar på hur girighet kan försätta personer i problematiska situationer, medan andra är direkt komiska.

Texterna och bilderna som hör till denna ask har med avsikt anpassats så att de inte speglar de grymmaste aspekterna av fablerna, dock utan att detta påverkar den sensmoral som berättelserna vill förmedla.

Beskrivning av materialet

Totalt 145 kort i färg, fördelade på 18 bildserier bestående av 5–12 kort vardera. Format: 10 x 9,2 cm. Korten som hör till respektive bildserie är märkta med samma siffra på baksidan.

Till bildboxen finns en inspirationsbok som kan beställas separat. Uppgifterna i inspirationsboken är utformade för undervisning i svenska som andraspråk.

Pedagogiska mål

- Lära känna fablernas värld
- Observera och reflektera
- Träna sig på kronologiska händelseförlopp
- Utveckla sitt ordförråd
- Utveckla det verbala och det skrivna språket
- Dramatisera

Målgrupper

För både yngre och äldre elever kan fablerna användas som underlag för muntligt berättande med syftet att:

1. Lära känna fablerna som det kulturarv dessa utgör.
2. Tillsammans analysera huvudpersonernas sätt att förhålla sig till varandra.
3. Fundera över vad berättelsen vill lära oss.

För de lite äldre eleverna kan fablerna även användas som bildstöd då man läser de klassiska fablerna av t.ex. La Fontaine, Lessing eller Fedro.

Materialet kan användas såväl individuellt som i grupp. Om eleverna berättar är rådet att låta de berätta ganska fritt och inte korrigera för mycket. Kanske att en elev hittar nya aspekter av en redan känd berättelse som kan leda till nya insikter.

Exempel på tillvägagångssätt

Att arbeta med fablerna muntligt

- Be eleverna beskriva vad de ser på de olika bilderna.
- Låt eleverna lägga bilderna i rätt ordning och låt någon av dem berätta historien.
- Diskutera huruvida man själv upplevt en liknande situation som den fabeln speglar.
- Analysera de olika djurens karaktärsdrag i den berättelse man nyss arbetat med.
- Läs även andra fabler och analysera djurens beteenden i dessa.
- Jämför djuren i fabeln med de "riktiga" djurens beteende.
- Diskutera fabelns sensmoral. Vad vill den lära oss?
- Sätt en rubrik på sensmoralen och använd denna som underlag för att skapa en annan berättelse.
- Fundera över dialogen. Vad säger djuren? Varför?
- Dramatisera fabeln.
- Hitta ett nytt slut.
- Läs originaltexten, exempelvis *Fabler* av La Fontaine eller någon versifierad version från Projekt Runeberg (finns på nätet).

Att arbeta med fablerna skriftligt

- Använd bilderna som stöd för att återge fabeln skriftligt.
- Skriv om dina egna tankar och erfarenheter. Har du upplevt någon situation där du kan känna igen de etiska aspekter som berörs i fabeln?
- Gör en personlighetsanalys av djuren i berättelsen. Vad tänker de och vad känner de? Vad har de för personlighet?
- Skriv en pjäs med fabeln som grund.
- Skriv egna fabler.

Fablerna

1. LEJONET OCH MUSEN

1. Det var en gång ett lejon som låg och sov. Under platsen där lejonet sov bodde en liten mus.
2. När musen sprang ut för att leta mat vaknade lejonet och fångade musen. Arg över att ha blivit väckt ville lejonet döda musen, men den lilla musen bad för sitt liv: "Åh, mäktige herr Lejon, låt mig gå, så ska jag i gengäld göra dig en tjänst en annan gång."
3. Lejonet tyckte att det var roligt att en så liten mus trodde att den skulle kunna hjälpa ett lejon, skogens konung. Lejonet tyckte att det var så roligt att det lät musen springa iväg.
4. Några dagar senare var lejonet ute och gick. Lejonet var så säkert på sin egenmakt att det inte såg sig för. Därför såg det inte att det låg ett nät på marken.
5. Plötsligt hängde lejonet och sprattlade i det nät som jägaren hade lagt ut. Lejonet rev och slet i nätet, men repen var för starka. Det röt av raseri, men det hjälpte inte. Det var och förblev tillfångataget.
6. Plötsligt stod den lilla musen vid nätet. Den hade hört lejonets rytande och hade då kommit ihåg att den var skyldig lejonet en tjänst. Den lilla musen satte igång att gnaga sönder nätet. Den gnagde och gnagde och snart var lejonet fritt igen.
7. Från den dagen var lejonet och musen vänner och de tog sig ofta en tupplur tillsammans.

2. HAREN OCH ISELKOTTEN

1. En igelkott var ute på en liten morgonpromenad när den mötte en hare. Igelkotten hälsade vänligt på haren, men haren var mallig och började göranarr av igelkottens små ben. Till sist sade igelkotten: "Mina ben är kanske inte så långa men jag vinner lätt över dig i en kapplöpning." Haren vred sig av skratt och höll sig för magen. Det var det roligaste han någonsin hade hört och han skulle nog visa igelkotten vem som var snabbast. Igelkotten och haren kom överens om att kapplöpningen skulle börja klockan 12 när solen stod som högst på himlen.
2. Igelkotten skyndade sig hem till sin fru som skulle hjälpa honom att vinna över den malliga haren.
3. Igelkotten tog med sin fru ner till åkern där loppet skulle gå av stapeln. "Hör nu på, vi kommer att börja loppet i den övre delen av åkern och sluta i den nedersta. Du ska bara sitta still här i den nedersta delen. När haren kommer ska du bara säga 'Här är jag'," sade igelkotten till sin fru.
4. Därefter gick igelkotten upp till den övre delen av åkern för att möta haren. 5. Uppe i den övre delen stod haren och gjorde sig klar.
6. Kapplöpningen började.
7. Haren sprang iväg men igelkotten sprang bara ett par låtsassteg.
8. När haren kom ned till nedersta änden var igelkotten (som ju var igelkottens fru) på väg över mållinjen. Det kunde haren inte alls förstå.
9. Haren utmanade ögonblickligen igelkotten: "En gång till", ropade den, och nu gick loppet i andra riktningen
10. Haren for iväg – denna gång sprang den allt vad den kunde.
11. Men ack, den blev lurad igen. Haren förstod ingenting av det hela.
12. Senare när igelkottarna möttes fick de sig ett gott skratt över att de lyckats sätta den malliga haren på plats.

3. RÄVEN OCH VARGEN

1. Det var en gång en räv som var ute på en kvällspromenad. På promenaden gick den förbi en brunn.
2. Den kikade ner i brunnen och fick syn på någonting som liknade en ost. Räven fick lust att undersöka det närmare eftersom den tyckte så mycket om ost.
3. Över brunnen hängde det en spann i ett snöre. Snöret gick runt omkring ett litet hjul och ned till en annan spann som hängde nere i brunnen. Räven hoppade upp i spannen.
4. Nu gick det i hög fart ner mot vattnet i brunnen.
5. Men när räven kom ner till vattnet, såg den att det inte fanns någon ost där. Det var bara månen som hade speglat sig i vattnet.
6. Räven kunde inte själv ta sig upp igen så den fick sitta kvar i spannen och vänta.
7. Framåt natten kom en varg förbi brunnen.
8. Den kikade ner i brunnen och fick syn på räven. "Vad gör du där nere?" ropade den till räven. "Åh, jag äter en ost", svarade räven. "Kan du inte bjuda på en bit?" frågade vargen. "Jo, visst kan jag det. Sätt dig i den andra spannen och kom ner till mig så delar vi."
9. Vargen hoppade upp i spannen och eftersom vargen var tyngst drog den upp spannen med räven samtidigt som den själv gled ner mot vattnet. När de möttes på halva vägen frågade vargen: "Hur går det?" "Utmärkt", sade räven som gladde sig åt att få komma upp efter en lång natt i brunnen.
10. När räven var uppe hoppade den glatt ut ur spannen.
11. Nu var det vargen som satt i brunnen utan att kunna komma upp, och den kom inte upp förrän det kom några människor och fångade den.

4. SKÖLDPADDAN OCH DE TVÅ ÄNDERNA

1. Det var en gång en sköldpadda som var vän med två änder. En dag sade sköldpaddan: "Den som bara kunde flyga. Jag har alltid drömt om att kunna flyga. Det är precis rätt väder för en flygtur idag."
2. De två änderna tänkte en stund och så erbjöd de sköldpaddan en flygtur: "Vi kan flyga med en pinne i våra näbbar och om du håller dig fast i pinnen mellan oss kan du komma med på en flygtur. Men du får inte öppna munnen medan vi flyger. Om du öppnar munnen så ramlar du ner, kom ihåg det!"
3. Det var sköldpaddan med på. Den lovade att bita i pinnen hela tiden och de flög iväg.
4. Då de efter en stund flög över ett par sköldpaddor som stod nere på jorden hörde sköldpaddan att de sade "Se, där kommer luftens drottning."
5. "Åh, de kallar mig luftens drottning!" sade sköldpaddan glatt. Men precis efter att den sagt det gick allt på tok – för att säga det var den ju tvungen att öppna munnen.
6. Sköldpaddan föll och föll tills den slog i marken.
7. Under lång tid efteråt gick sköldpaddan omkring med stora bandage. Den skulle aldrig mer ge sig ut på flygtur.

5. DE TVÅ GETTERNA

1. Det var en gång två getter som möttes vid en trädstam som låg över en djupklyfta. I botten på klyftan fanns en älv.
2. Den ena geten tänkte: "Jag vill över först, så den andra geten får vänta tills jag har kommit över." Den andra geten tänkte: "Jag vill över först, så den andra geten får vänta tills jag har kommit över."
3. Därför möttes getterna mitt på trädstammen. Ingen av dem ville släppa fram den andre. De ville båda slåss för sin rätt att komma först över klyftan.
4. När getterna började stängas tappade de båda balansen och föll ner till botten på klyftan.
5. De föll bägge i älven och blev våta. Så kan det gå när man inte vill släppa fram någon annan.

6. HUNDEN OCH KÖTTSTYCKET

1. Det var en gång en hund som kom springande förbi en köttbod. Där fick den syn på en kotlett.
2. Hunden blev frestad av den läckra kotletten. Den nappade till sig kotletten och sprang glatt iväg med den i munnen.
3. Hunden letade efter ett säkert ställe där den kunde njuta av sin kotlett i lugn och ro. På vägen sprang den längs en bäck. Bäst som den sprang där fick den syn på sin egen spegelbild nere i vattnet.
4. Hunden trodde att det var en annan hund som sprang vid sidan om den. "Lustigt", tänkte den, "den där hunden har en likadan kotlett som min. Om jag kan få fatt i den kotletten så har jag två stycken kotletter."
5. Hunden lät sin kotlett falla och sprang med ett våldsamt morrande rakt mot den andra hunden.
6. Överraskningen var stor när hunden förstod att det inte var en annan hund utan bara vatten.
7. När hunden kommit upp på land igen förstod den att det enda den hade fått ut av att vara så girig var att den hade förlorat sin egen kotlett.

7. SKOGSMUSEN OCH HUSMUSEN

1. Ute på landet bodde det en skogsmus. Den levde av korn och rötter och hade ett fridsamt och trevligt liv.
2. En dag då skogsmusen satt och tog sig en liten lur kom hans förnäma vän husmusen på besök. Husmusen tyckte att det var så smutsigt ute på landet. Den gick och höll i sin svans för att den inte skulle bli nersmutsad. Husmusen hade kommit för att bjuda skogsmusen hem till sig för att den skulle få se hur bra man kunde ha det inne i staden.
3. De två vännerna blev glada över att träffa varandra och husmusen berättade stolt om allt det fina som skogsmusen skulle få se inne i staden.
4. Då mössen kom in i staden sprang husmusen till det hus som han bodde i. "Skynda dig, kom!", ropade husmusen till skogsmusen som tog det hela mer med ro.
5. Väl innanför dörren förde husmusen skogsmusen in i husets matsal. Där fanns bröd, ost, druvor, körsbär, äpplen, anklår, goda kakor och mycket, mycket mer. Skogsmusen blev helt överväldigad av all den läckra maten. Den hade aldrig sett något liknande.
6. Skogsmusen började äta av alla godsakerna. Då hörde den ett ljud bakom sig och såg sin vän störta iväg. Det var katten! Kökspigan hade släppt in den i matsalen då hon hörde mössen springa omkring därinne.
7. Skogsmusen sprang iväg – den sprang för livet och den sprang samma väg som sin vän. Husmusen ropade: "Här, den här vägen, snabbt, annars äter katten upp dig."
8. Skogsmusen hann precis rädda sig in i det hål som husmusen visade honom. Skogsmusen var chockad och hade fått hjärtklappning av att springa så fort. "Jag vill hem", sa den, "det kanske är smutsigt på landet och min mat är inte så fin, men det är lugnt och fridfullt!"

8. GRODAN OCH KON

1. En gång fick en groda syn på en ko som betade på ängen. Grodan blev mycket imponerad av kons storlek.
2. Grodan vände sig mot sina två barn som satt vid sidan om. "Jag skulle viljvara lika stor som kon" sade hon.
3. Grodan tog ett djupt andetag och blåste upp sig. "Är jag lika stor som kon nu?" "Nej, mamma", kväkte de två barnen.
4. Grodan tog ännu ett djupt andetag och blåste upp sig tills hennes hud var spänd som ett trumskinn. "Vem är störst nu?" "Det är kon", kväkte de två barnen.

5. Grodan tog ett djupt andetag igen och de två barnen sprang iväg i rena förskräckelsen över hur stor deras mamma blev.
 6. Grodan blev så besatt av tanken på att bli störst att den tog ännu ett djupt andetag ...
 7. ... och pang! Den exploderade som en ballong.
 8. Kon hörde smällen och undrade mycket över vad som hade hänt. Den visste inte att den hade gjort så grodan dog.
9. LEJONET, BJÖRNEN OCH RÄVEN
1. Ett lejon och en björn var en gång ute och tog en promenad. Bäst som de kom gående fick de syn på en lammstek som en slaktare hade tappat i gräset när han skulle köra till marknaden.
 2. Lejonet tyckte att lammsteken var hans eftersom han sett den först. Björnen tyckte att lammkotletten var hans för att han såg den först. De rev och slet i var sin ände av lammsteken.
 3. Eftersom ingen av dem ville låta den andre få lammsteken började de att slåss.
 4. Medan de tumlade runt i ett våldsamt slagsmål kom en räv förbi. Den tittade på lammsteken och på lejonet och björnen.
 5. Lejonet och björnen var så upptagna av sitt slagsmål att de inte såg att räven tog lammsteken i munnen och gick.
 6. Först när lejonet och björnen var så utmattade att de inte orkade slåss mera upptäckte de att lammsteken var borta.
10. KAJAN OCH PÅFÅGLARNA
1. En kaja som var väldigt fåfång hittade en gång några fjädrar som en påfågel hade tappat.
 2. Kajan stack in fjädrarna mellan sina egna fjädrar. Nu tyckte den att den var lika vacker som en riktig påfågel.
 3. Stolt uppsökte kajan en flock påfåglar som tittade undrande på den märkligafågeln.
 4. Påfåglarna upptäckte kajans bedrägeri.
 5. De rev av kajan påfågelsfjädrarna.
 6. De hackade på den.
 7. Då de tyckte att den hade fått nog med straff gick de sin väg och lämnade kvar kajan.
 8. Kajan letade upp sina tidigare vänner.
 9. Men de mindes också hur högmodig kajan hade varit.
 10. Och de hånade den för att den hade stått med lånta fjädrar.
11. VESSLAN I MATKÄLLAREN
1. En vessla var på jakt efter mat. Den var mycket mager och utsvulten för den hade varit sjuk en lång tid.
 2. Den här dagen hade vesslan tur. Den fann ett hål in till matkällaren. Det vattnade sig i munnen på vesslan då den tittade in genom hålet och såg all den mat som var därinne.
 3. Hålet var precis så stort att den kunde smyga sig igenom det.
 4. Oj, vad den tog för sig av maten! Först korv i långa banor och sedan ost. Den hade inte tid att prata med råttorna som också kom och deltog i kalaset.
 5. Då vesslan hade ätit i flera dagar hörde den ett ljud som gjorde den rädd. Den smet iväg till hålet för att fly, men kunde inte komma ut. Vesslan blev förundrad. Hålet verkade mindre än då den hade kommit in. Kunde hål verkligen krympa på det sättet?
 6. Det kunde vesslan inte förstå. Men råttorna hade svaret: "Vessla, det är du som har fått för stor mage. När du kom in var du smal som en sticka, mensedan har du ätit. Vill du ut härifrån så måste du sluta äta och vänta på att du blir slank igen!"

12. DE TVÅ BJÖRNARNA OCH APAN

1. Två björnar var ute på en skogstur. Som matsäck hade de med sig en storkorv. När de hade gått en lång stund fann de en trädstubbe där de tänkte äta sin korv.
2. Den ena björnen fick i uppgift att dela korven i två lika stora delar. Men den hade otur. Korven gick gott och väl i två delar, men de var inte lika stora.
Den ena delen var stor och det andra var liten. Det var inte den andra björnen nöjd med, för vem skulle nu få det lilla stycket och vem skulle få det stora?
3. Björnarna lade korvbitarna på stubben medan de diskuterade och blev mer och mer arga på varandra.
4. När de inte kunde bli eniga genom att diskutera började de slåss. De brottades våldsamt när en apa kom förbi. "Hallå, varför slåss ni?" frågade apan. Björnarna förklarade sitt problem. "Det kan jag hjälpa er att lösa", erbjöd sig apan och björnarna tog tacksamt emot erbjudandet.
5. Apan satte sig på trädstubben med en korvbit i varje hand.
6. Apan tog ett par tuggor av den största korvbiten för att få ner den till sammastorlek som den lilla korvbiten.
7. Men resultatet blev att korvbiten som varit störst nu var minst.
8. Då tog apan en bit av den korvbit som ursprungligen varit minst för att rättatill felet.
9. Men inte heller denna gång lyckades han göra två lika stora bitar.
10. Nu hade emellertid bitarna blivit så små att apan tyckte att det inte längre lönade sig att försöka få till två lika stora stycken. Därför kastade den in de två korvbitarna i munnen. Då förstod björnarna att apan hade lurat dem.
11. Men innan björnarna kunde få fatt i den listiga korvtjuven hade apan hoppat upp i ett träd där den satt och skrattade och hånade de två rasande björnarna som inte fick någon korv, utan lång näsa.

13. MUSEN, KATTEN OCH TUPPEN

1. En musunge skulle för första gången ut och uppleva världen på egen hand. Musmor tittade ängsligt efter sin unge som full av mod lämnade musboet.
2. Ute på gårdsplanen fick musungen ögonen på de andra djuren på gården.
3. På trappan låg katten och solade sig. "Den ser söt ut, den vill jag gärna lära känna", tänkte den lilla musungen och gick bort mot katten.
4. På vägen passerade den tuppen som stod ovanpå en tunna. Musungen tyckte att tuppen såg farlig ut med sina två fula, långa ben och en köttklump på huvudet som den kunde få att stå rakt upp i luften.
5. Precis när musungen stod nedanför tuppen gol tuppen i högan sky och flaxade med vingarna.
6. Den lilla musungen blev så rädd av tuppens kuckeliku att den sprang hem till mor.
7. Musmor tröstade den lilla musungen.
8. När musungen kommit över sin förskräckelse berättade den för musmor om det förfärliga djuret med två långa fula ben och en köttklump som låg på huvudet och som djuret kunde få att stå rakt upp i luften. Musungen berättade också om det förfärliga ljud som det fula djuret gjorde.
9. Efteråt berättade musen om det mjuka och snälla djuret som låg på trappan och som var så vackert med sin långa svans. Ja, den lilla musungen tyckte att djuret liknade honom själv, det var bara mycket större.
10. Sedan var det musmors tur att berätta. Hon berättade om tuppen vars galande väcker alla på morgonen och om hur den slutar som tuppstek och om att den aldrig gör en mus förnär.
11. Till sist berättade musmor om katten, om hur den bara låtsasvara snäll. Musmor berättade om hur katten hade ätit musungens morfar och att den skulle äta hela musfamiljen om den kom åt.

14. HÄSTEN OCH ÅSNAN

1. En man hade en fin häst som han gärna visade upp och en åsna som släpade all last till honom.
2. En dag skulle åsnan släpa två mycket tunga säckar. "Snälla häst, vill du inte ta den ena säcken, jag orkar nästan inte bära dem", bad åsnan.
3. "Vad rör det mig?" sade hästen.
4. En tid efteråt föll åsnan död ner av utmattning.
5. Nu lastade mannen de två säckarna på hästen.
6. Och inte nog med det. Han lastade den döda åsnan överst. Då ångrade hästen att den inte hade hjälpt åsnan när den bad om det.

15. MYRAN OCH GRÄSHOPPAN

1. Det var vår. Gräshoppan spelade dagen lång medan myran slet med att samlaförråd.
2. Gräshoppan spelade och njöt av de vackra somrardagarna. Myran var flitig och samlade säd till sitt förråd.
3. När hösten kom spelade gräshoppan fortfarande. Nu hittade myran bär till sitt förråd.
4. Det blev vinter. Gräshoppan satt i sin håla under snön. Nu spelade den inte längre. Den frös och den svalt.
5. I sin förtvivlan sökte gräshoppan upp myran och bad att få låna något att leva av fram till våren. "Vad gjorde du hela våren, sommaren och hösten?" frågade myran. "Jag spelade och njöt av den underbara tiden", svarade gräshoppan. "Tänkte du inte på vintern och att du måste samla förråd tills det blir kallt?" frågade myran. "Nej, solen värmdde så gott och jag spelade hela dagarna", svarade gräshoppan. "Du spelade, ja men då får du dansa nu!" sade myran och smällde igen dörren.

16. KAJAN OCH ÖRNEN

1. En örn var ute och jagade.
2. I ett träd satt en kaja och tittade på örnen.
3. Kajan såg att örnen fångade ett lamm och flög bort med det i sina starka klor.
4. "Det vill jag också göra", tänkte kajan.
5. Den gjorde som den hade sett örnen göra: flög högt upp i luften, slog ihop vingarna och susade ner i fårflocken – rakt på ryggen på ett stort får.
6. Men kajans klor var små och spinkiga och den var heller inte lika stark som örnen.
7. Kajans klor fastnade i fårets ull och den satt ohjälpligt fast.
8. Nu kom fåraherden och hjälpte loss kajan ur fårets ull.
9. Fåraherden satte kajan i en bur och tog med den hem till sina barn. "Vad är det för en fågel?" frågade barnen. "Det är en dum kaja som tror att den är en örn", sade fåraherden.

17. HAREN OCH SKÖLDPADDAN

1. Haren brukade alltid reta sköldpaddan med att den var så långsam, så långsam. En dag blev det för mycket och sköldpaddan sade: "Du hare, du skryter alltid om din snabbhet. Här är en kapplöpningsbana. Jag slår vad om att jag kan vinna över dig."
2. "Topp", sade haren, och så hade de slagit vad. Sköldpaddans insats var en stor morot, och harens var ett kålhuvud.
3. Loppet startade.
4. Haren sprang iväg och låg före redan efter första språnget.
5. Då haren hade sprungit en bit såg den en fin maskros som den satte sig att äta. Den hade ju gott om tid, eftersom sköldpaddan var så långsam.
6. När den blivit riktigt mätt tänkte den att den också kunde ta sig en liten middagslur. Solen stod högt på himlen och haren föll i en härlig sömn och drömde sött om sin stora seger.

7. Medan haren sov kravlade sköldpaddan stadigt iväg. Den stannade inte för att äta eller sova, utan fortsatte sakta men säkert mot målet.
8. Då solen hade gått ner blev det kyligt och haren vaknade helt förvirrad upp. Den hoppade upp, såg sig omkring och störtade iväg mot målet.
9. Då den utmattade haren kom fram till mållinjen stod sköldpaddan där med moroten och kålhuvudet i famnen. Haren lomade slokört iväg och retade aldrig mer sköldpaddan att den var långsam.

18. STORKEN OCH RÄVEN

1. Storken fick en dag en inbjudan att komma på middag hos räven.
2. Storken gladdede sig över att få något gott att äta. Den putsade sina fjädrar och kom hungrig till räven på avtalad tid.
3. "Varsågod och ät", sade räven och serverade med ett listigt leende soppa i flata tallrikar. Storken försökte så gott den kunde, men den lyckades inte få i sig en droppe av den goda soppan.
4. Storken måste hungrig se på hur räven också åt upp den soppa som storken skulle ha haft. När räven hade ätit färdigt sade den: "Hoppas det smakade, Stork och hoppas att du fick så mycket som du kunde äta!"
5. Nästa dag skickade storken en inbjudan till räven.
6. Räven gladdede sig över att få något gott att äta. Den slickade och rengjorde sin päls och kom hungrig på utsatt klockslag.
7. "Varsågod och ät", sade storken och serverade med ett listigt leende en mycket fin gåslever ur några långhalsade krukor. Räven försökte så gott den kunde, men den lyckades inte få tag i den minsta bit av den goda gåslevern.
8. Räven var tvungen att hungrig se på medan storken också åt den gåslever som räven skulle ha haft. När storken ätit färdigt, sade den: "Hoppas det smakade, Mickel – och tack för senast!"